

HAN SIDDER I ET GULT folkevognsrugbrød, der lugter af sved og maling og noget andet, han ikke er helt sikker på, hvad er. Om det er papkruset med tankstationskaffe, der står på instrumentbrættet. Om det er resterne af smuldret rulletobak på passagersædet. Om det er gipssækken og penslerne, der ligger på sædet bag ham, dem som han købte i den nye isenkramforretning i Folkungagatan. Eller værktøjet og tapetserbordet, som ligger bagerst i bagagerummet, og som stod i det forbandede pulterkammer, *hun* havde lejet – fire år ved siden af hans tøj og sengen, som engang var halvdelen af deres dobbeltseng.

Det er det, der lugter.

Kælder. Opbevaring. Tid.

Solen mod sideruden og hinden af indtørrede fluer og støv. Så underligt varmt det kan blive. Han ruller ruden ned for at få lidt kølighed og lukker endnu mere varme ind.

– Det er mig.

– Det kan jeg godt høre.

– Hvordan har du det, min dreng, er du okay? Er du det? Er alt okay?

Tre timer i bil fra Stockholm. En mindre by omgivet af industriområder og granskov. Han har kredset langsomt rundt om den siden først på eftermiddagen på vej til kvarteret med en brugs, en grillbar og en grusbane til syvmandsfodbold – på vej til boligblokken, som ligger cirka midti, tre etager og røde mursten.

Han har aldrig været her før.

– Alt er okay.

– Hvad laver I?

– Ikke noget særligt ... vi skal lige til at spise, mor er ved at lave mad.

Motorvej, som blev motortrafikvej, som blev landevej, som blev byområde, gennem et Sverige, han ikke havde set i så lang tid. Han gjorde holdt ved tanken helt i udkanten af byen, BP, eller måske var det Uno-X, rullede en cigaret og – måske Shell – lukkede døren til telefonboksen og tastede

nummeret, han havde lært udenad, og hun svarede og blev stille og rakte røret videre til deres ældste søn.

- Og dine brødre, Leo? Hvordan har de det?
- De har det ... som de plejer.
- Og alle er hjemme?
- Alle er her.

De sidste kilometer kørte han langsomt, kirken derhenne og den gamle skole og Store Torv og folk i shorts og bar mave, jagtende den sol, der snart skulle blive til skyer og torden – det var så varmt.

- Giver du røret til Felix?
- Du ved godt, han ikke vil tale med dig.

Han har siddet uden for den treetagers boligblok og stirret på døren, som stirrer tilbage. Han skal ikke sidde her ret meget længere.

- Jeg tænkte ... Hvad så med Vincent?
- Han er lige ved at lege med noget, eller, jeg tror ...
- Lego?
- Nej, han ...
- Legetøjsoldater? Fortæl, hvad laver han?
- Han læser vist – legetøjsoldaterne, far, det er længe siden.

Vinduet øverst oppe, til højre, det må være der, lejligheden, som hans 14-årige søn har beskrevet så mange gange, at det føles, som om han ved, hvordan den ser ud – køkkenet lige til venstre, når man kommer ind, det brune og runde bord med fire stole, ikke fem – dagligstuen ligeud, en dør med en matteret rude, som man ikke kan kigge igennem – til højre hendes soveværelse med den anden halvdel af sengen, den beholdt hun, og så børnenes værelser på række, Leos og Felix' og Vincents, ligesom det var, da de boede sammen.

- Og hvad med dig?
- Jeg har ...
- Hvad laver *du*, far?
- Jeg er på vej hjem.

*

En femværelses lejlighed er en helt egen verden af lyde. De trænges. De skubber til hinanden. Når mor drejer på hanen ved vasken i køkkenet,

opstår en hylen og brummen, der støder sammen med en metallisk klirren fra bestikskuffen og sprød klapren med tallerkener fra køkkenskabet. Sammen forsøger de at overdøve et fjernsyn i stuen, Felix i hjørnesofaen foran tegnede figurer, der skrider i falset, og musikken fra Leos to kæmpehøjtalere, og det som siver ud fra to walkmanhøretelefoner, som sidder skævt på Vincents hoved, en mørk fortællerstemme, der læser et eventyr – lyde, der, når de har skubbet og trængtes længe nok, fletter sig ind i hinanden og smelter sammen.

Spaghettien er færdig, og kødsovsen varm.

Mors hånd løfter høretelefonerne væk og hvisker, at der er mad, og Vincent løber gennem gangen og råber netop det, *mad*, en runde til, *mad, mad*.

Fjernsynet bliver slukket. Musikken standser.

Der er næsten stille, da de på samme tid bevæger sig mod bordet i køkkenet, og en anden lyd forstyrrer, blander sig – det ringer på døren.

*

Vincent er allerede på vej tilbage ud i entréen.

– Jeg lukker op.

Felix går forbi fjernsynet og skynder sig mod entrédøren.

– Jeg lukker op.

De løber, konkurrerer. Vincent, som er nærmest, når først derhen og får fat i låsen uden at kunne dreje den rundt, Felix er lige bag ham, da han fjerner Vincents hånd og læner sig frem og kigger gennem dørspionen. Leo ser, hvordan Vincent tager fat i låsen en gang til uden at have kræfter til at dreje den rundt, og hvordan Felix rykker baglæns og vender sig om med den der rædsel, som det er så mange år siden, han bar på.

– Hvad er der?

Felix nikker mod døren.

– Der.

– Der ... hvad?

Det ringer på igen. Et langt ring og Leo fortsætter frem mod entrédøren, mens Vincent hopper op mod låsen, og Felix nægter at slippe håndtaget.

– Felix, Vincent – flyt jer. Jeg lukker op.

*

Bagefter vil hun ikke kunne huske, om hun virkelig vender sig om, om hun når at spørge, hvorfor børnene står helt stille, om stilheden egentlig er noget, hun indbilder sig. Dét hun vil komme til at huske, det eneste, er

billedet af hans krøllede hår, der er blevet længere, og hans ånde, som ikke lugter af rødvin.

Det – og at han slår, men ikke som han plejer at gøre.

For hvis han slår for hårdt, falder hun sammen, og han vil have øjenkontakt, når han ødelægger hende, sådan som man må have med én, der bare har negligeret én og rakt røret videre til den ældste søn, hun skal se på ham under deres første berøring i fire år.

Det første slag er højre kno mod venstre kind, og siden fortsætter hånden om mod nakken, griber fat om den og drejer den, så de kan se på hinanden. Det andet og det tredje og det fjerde slag er lige omvendt, venstre kno mod højre kind, *se på mig*, helt korte slag med kraft, og hun fører sine arme opad og bagud, albuerne som spidser på en hjelm af hud og knogler.

Den ene hånd om nakken og den anden om hendes hår, han tvinger hende til at stå op, selv om hun gør sig tung, vil ned, lægge sig, skærme sig, så presser han hendes ansigt nedad, samtidig med at han skyder benet og knæet opad, mærk mig, skyder knæet opad, mærk mig, skyder knæet opad, *mærk mig*.

*

Den forbandede stilhed. Leo forstår den ikke.

Det er derfor, det varer så længe. Inden Leo reagerer, agerer.

Fars venstre kno svirper hen over mors ansigt som en pisk, men han trækker det ud uden at afslutte, og han gør det lydløst, det plejede altid at kunne høres, når han slog.

Far som er far og en anden. Mor som ikke skriger. Vincent som gemmer sig bag sin brors ryg, og Felix som stadig står ovre ved entrédøren.

De er ikke lige høje endnu. Hvis de havde været det, havde Leo ikke valgt at springe op på hans ryg. Det er det, han gør, da far har brugt knæet, da han ved, at det denne gang ikke vil holde op, før mor er død. Han hænger på hans ryg og presser sin arm rundt om hans hals, indtil far får fat i den og flår ham væk.

Men det er også da, at fars hænder må slippe mors hoved.

Leo falder ned på gulvet, og mor tager forvirret et par skridt væk, hendes arme skærmer nu for ansigtet, som bløder voldsomt, mest ved kindbenet, hvor fars venstre kno har slået et dybt hak. Far følger efter hende, tager fat i hende igen, samme greb som før – hun skal se på ham, mens han slår.

Et slag mere. En hård, knyttet hånd på hendes næse og mund.

Men kun ét mere, inden Leo rejser sig op og maser sig ind mellem dem, løfter også *sine* hænder som beskyttelse.

Nej, far.

Han står i et tomrum. Mellem mor som bløder, og far som vil slå igen, men ikke kan, eftersom der er et andet ansigt i vejen.

Og han holder om ham.

Ikke om halsen, det er far for høj til, ikke om armene, han kan ikke rigtig komme til, men om livet og et stykke op ad brystkassen.

Nej, far.

Hans fødder skraber mod køkkengulvet, strømperne får ikke fæste, og han tager afsæt mod bordbenene og forsøger at kramme far væk. Han har ikke helt kræfter nok, men tilstrækkeligt til at fars hænder slipper grebet om hendes hår.

Mor løber ud af køkkenet og ud i gangen mod entrédøren, som står på vid gab. Hun glider på det glatte stengulv ude i opgangen, og der løber blod ud, bliver tværet ud, da hun rejser sig op, og hun klynker, jamrer sig for hvert skridt ned, væk.

Der er kun de to tilbage.

Leo holder fast om ham, armene rundt om livet, eller måske er det brystkassen, han læner sig fremad, mod far, som om han stadig krammer ham.

– Nu er det dig, Leonard.

Der lugter af mad, spaghetti og kødsovs, og lidt af mors blod, og de ser på hinanden.

– Det forstår du vel, ikke? At jeg ikke kommer til at være der, ikke her. At det er dig, der har ansvaret fra nu af.

Og far har andre øjne, den slags som ikke glider, som holder fast, og selv om han ikke siger mere, så gør han det alligevel.

Ikke fordi det spiller nogen rolle.
Men dette er en roman, som bygger på
en virkelig historie.

nu
første del

LEO HOLDT VEJRET. Den stærke, hvide lyskegle fra lommelygten fejede hen over ham, og han pressede ansigtet ned mod fugtigt mos og strittende blåbærbuske, trykkede hele kroppen hårdere ned mod jorden. Gemte sig. Til lyskeglen vendte tilbage til den grå betonkube, ledte dér i stedet for. Kontrollanten gik altid tre runder med uret. Og at ligge her, så tæt ved ham, nogle få skridt inde i skoven – det var så let at følge hans regelmæssighed.

Først rettede han lyset mod låsen på stældøren, ledte efter indbrudsmærker.

Så gik han rundt om kuben med lommelygten mod betonvæggens ydersider.

Til sidst stod han dér lænet op ad væggen og røg et stykke tid, syntes at hvile i mørket, indtil han var sikker på, at der så ud, som der havde set ud aftenen før, blot strejft af en vind, der heroppe forekom mere rastløs end ellers.

Leo trak vejret igen. Han havde ligget nøjagtig sådan her syv aftener i træk. Samme sted, mellem to nøgne træstammer og præcis fra slaget otte. Urørlig. Bare blæsten, og den der ugle, som tudede uafbrudt, og et enkelt insekt.

En ejendommelig følelse.

At ligge nogle meter væk og betragte hver bevægelse hos et menneske, der er overbevist om, at han er helt alene. En mand i uniform, der inhalerer og har ansvaret for samtlige mobiliseringsdepoter i det, der hedder Stockholms forsvarsområde og har nummer 44.

Leo rettede på mikrofonen på kraven og strakte nakken, løftede hovedet over blåbærkrattet og hviskede.

– Cancermand forlader stedet.

*

Grøften mellem skoven og den grusbelagte plads var fuld af vand, og støvlens grove sål gled mod græsset, da han tog tilløb og sprang over, med den tunge taske i den ene hånd og masonitpladen i den anden, mens han så sig om. En stor, firkantet plads i en skov med en lille, grå betonkube i midten. Det var der, han var på vej hen.

Bunkereren.

Derhenne, fra den anden side, nærmede Jasper sig, med bladmos og grannåle i håret og en lige så tung taske i favnen.

De sagde ingenting til hinanden. Det behøvede de ikke.

Leo anbragte masonitpladen – præcis 60 gange 60 centimeter – direkte på jorden foran bunkerens dør.

Han havde længe overvejet væggene. Den hurtigste måde. Men sprængte betonvægge lægger man mærke til bagefter, når kontrollanter lyser på dem med lommelygter. Og det larmer for meget.

Så havde han analyseret taget. Det ville have været enkelt at løfte den blikplade væk, som lå ovenpå som beskyttelse mod regnen, trænge gennem femten centimeter beton oppefra og derefter lægge blikpladen på igen. Et sprængt tag ville man ikke bemærke, hvis kontrollanter lyste på det med lommelygter. Men også det ville kunne høres.

Én vej tilbage. Gulvet. Der havde man modtrykket – eksplosionen kunne stemme imod jorden, mens den sprængte sig opad, og krævede derfor en mindre mængde sprængstof, som forårsagede mindre larm.

Leo tog den flere hundrede gram tunge masse af plastisk sprængstof op af tasken.

Han sank ned på knæ og æltede massen, formede tolv kugler i lyset fra to pandelamper.

– Det der er da ikke nok.

Han placerede dem en ad gangen på masonitpladen, som et ur med 40 gram plastisk sprængstof for hver ny time.

– Det er nok.

– Men ifølge tabellen ...

– Hæren overdriver altid. For dem handler det bare om at dræbe i kamp. Jeg har halveret mængden. Vi vil trænge ind – ikke ødelægge det, som er derinde.

Han så på Jasper, som med hurtige bevægelser foldede spaden ud, som havde ligget foldet sammen i tasken, og begyndte at grave, for hvert tag voksede hullet foran og under den pengeskabslignende dør.

En klump plastisk sprængstof for hver time. En cirkel af tid, forbundet af to en halv meter brun, snorelignende pentyl-lunte.

Han indså, at det var forbandet latterligt, men han levede jo med tiden – vidste altid, hvad klokken var, også når han ikke havde noget ur på, tiden som tikkede indeni og bare boede der, det havde den altid gjort.

– Klar.

Fordybningen under døren – *under* bunkerens gulvplade – måtte graves tilstrækkelig stor til, at hele masonitpladen kunne skydes ind. Jasper svedte fremoverbøjet og på knæ med spaden langt inde i hullet. Leo kravlede tæt på ham, ivrige arme i vejen for hinanden, mens han med krummede hænder gravede det ud, som spaden ikke kunne nå ind til.

– Nu.

De holdt i masonitpladens kanter fra hver sin side, da de forsigtigt skubbede den ind stykke for stykke, påpasselige med at de tolv klumper ikke blev hængende, og at tændsnoren stak ud, som den skulle. Da de var sikre på, at firkanten var kommet ind under døren, at den virkelig lå på plads under det eneste rum i det lille hus, dængede de grus ind over og ved siden af, til den var helt tæt omsluttet – det modtryk som Leo ville opnå.

– Tilfreds?

– Tilfreds.

Timers beregninger. Dages anskaffelse af materiale. Ugers ture med gummistøvler og en svampekurv over armen, han havde skovtur efter skovtur kortlagt, hvordan der så ud, der hvor det svenske militær havde valgt at placere sine mobiliseringsdepoter, og da han havde fundet det her, området som hed Getryggen og lå i Botkyrka en snes kilometer syd for Stockholm, vidste han, at han ikke behøvede køre rundt og lede mere.

Nogle få minutter endnu.

Han fik fat i den korte lunte, som stak ud af hullet under døren, og tapede den fast i en sprængkapsel, forbandt den med plus og minus på en elledning og rykkede så langt væk, som det var muligt, hen over den grusbelagte plads og grøften og tilbage ind i skoven, og kobledede der ledningens anden ende til et motorcykelbatteri.

– Felix? Vincent?

Han havde tidligere rettet på mikrofonen, nu rettede han på øresneglen.

– *Ja?*

– Fri bane dernede?

– *Fri bane.*

Han rørte sig ikke.

– Ti sekunder.

*

Felix og Vincent lå tæt sammen ved siden af en rød og gul bom med et blikskilt, UVEDKOMMENDE FÆRDSEL FORBUDT, og under en presenning dækket af blade og mos og græs.

– *Så sprænger jeg.*

Vincent som holdt hårdt fast i en næsten halvanden meter lang boltsaks. Felix som løftede overkroppen lidt og tjekkede sit ur, gnumbede med fingeren hen over urskivens glas, fugten var blevet til damp.

– *Ni.*

Han gnumbede, til han kunne se sekundviseren og nikkede så over mod Vincent, som virkede urolig – det var en sådan vejtrækning, kort, heftig, tynd.

– *Otte.*

– Er du okay?

– *Syv.*

Vincent svarede ikke. Han så ikke engang på sin bror.

– *Seks.*

Den tunge presenning hen over deres rygge, selv den rystede.

– *Fem.*

– Der kommer ikke nogen, Vincent. Vi er helt alene her.

– *Fire.*

Armen flyttede sig fra skuldrene, som skælvede, til hænderne, der holdt så hårdt i en boltsaks.

– *Tre.*

– Vincent?

– *To.*

– Leo ligger jo deroppe. Han har planlagt det her. Det skal nok gå godt. Og det her er vel bedre?

– *En.*

– Ikke? Det er vel bedre at være med end at sidde hjemme i sofaen og ikke vide noget.

*

Braget fra eksplosionen var højere, end han havde regnet med. Bunken virkede som resonanskassen i en guitar. En skal der forstærkede lyd-bølgerne fra 480 gram plastisk sprængstof. Og så, da gulvet brast i husets eneste rum, forstærkede resonanskassen også den næste lydfrekvens – betonflis der blev slynget op mod et loft.

De var blevet enige om at blive liggende og vente i fem minutter.

Det var umuligt.

Leo krøb, ålede sig, kravlede hen over den våde, grusbelagte plads med den sammenklappelige spade i hånden. Han lo højt, først ubevidst, idet

latteren bare kom, han lo, som han sjældent gjorde, mens han liggende på knæ stak højre arm ind under bunkerens ståldør og mærkede ... *ingen-ting*. Der var virkelig et hul! Han foldede spaden ud, skovlede mere grus væk for at gøre hullet større og rettede pandelampen derind, tændte den.

– Jasper!

Han vendte sig om mod skovbrynet og kaldte alt for højt, men det var ligesom med latteren, det var ikke ham, der bestemte.

– Kom! Kom herover og se!

Pandelampens lys ind i et rum uden vindue. Og der. Når han strakte sig ind, det allerførste bogstav, han kunne se det tydeligt.

K.

Oh, my god. Oh, my god!

Han masede hovedet længere ind i hullet – langsomt voksede det næste bogstav frem.

S.

Oh, myfuckinggooooood.

Et lille stykke til. Hvide bogstaver på grøn grund.

KSP 58

Han havde regnet rigtigt.

Tykkelsen, placeringen, armeringen – alt stemte, *præcis*. Han kaldte igen i mikrofonen.

– Felix? Vincent?

– *Ja?*

– Låsen på bommen?

– *Vi er i fuld gang.*

– Godt. Når I har klaret den, kører I bilerne op.

Jaspers skulder mod hans, da de gravede sig frem til hullet i gulvet, som en flugtunnel. De gravede, indtil han kunne presse både hovedet og skuldrene og armene ind og med den store bidetang klippe den jernarmering op, der havde formet betonens skelet og nu stak frem som rudeformet net. Han klippede og tvang det fra hinanden, stemte ryggen imod jorden, som ved eksplosionen for et øjeblik siden, og satte af med hænderne mod hullets kanter, da han hævede sig op og igennem.

Han rettede på pandelampen, som var gledet et stykke ned ad de svedige tindinger.

Og så sig omkring.

Hvis han stillede sig i midten. Hvis han strakte begge arme ud. Det var ikke større, end at han kunne røre ved både loftet og væggene.

To gange to gange to meter.

Langs væggene stabler af grønne trækasser.

– Hvor mange?

Jaspers stemme gennem tunnelen.

– Mange.

– *Hvor* mange?

Leo talte højt.

– En deling. To delinger. Tre delinger. Fire ...

Sammenlagt 24 militærgrønne kasser.

– ... to hele fucking kompagnier.

Det var nu Jaspers tur til at presse sin lige så lange krop gennem grustunnelen, og han lo hele tiden, en latter, der præcis som Leos latter ikke var til at kontrollere. De stod ved siden af hinanden i det kubeformede rum, så betonstøvet jagte mørket efter hvert åndedrag, en livlig bølgebevægelse i lampernes skær.

– Åbne nu? Eller bagefter?

– Nu, selvfølgelig.

Hånden varsomt mod den øverste trækasse. En ujævn og lidt ru overflade.

Det var så let at rykke naglerne løs og bøje låget op.

Et maskingevær. Leo løftede det op, rakte det til Jasper, der tog imod, sank lidt ned i knæ med let bøjede ben og overkroppen lænet lidt forover som for at møde en imaginær rekyl, han tænkte ikke, fulgte bare den langsomme bevægelse, de begge havde lært under deres militærtjeneste. Og de så på hinanden, som mennesker gør, når de har rejst længe sammen og pludselig er fremme og forsøger at forstå netop det.

– Hvor mange tror du, der er? Hvis du gætter?

Leo skulle lige til at åbne den næste kasse. Men standsede midt i bevægelsen. Bag ved Jaspers skulder, delvis dækket af hvidt støv, svaret hang jo der.

– Jeg behøver ikke at gætte.

Et ark papir i en plastiklomme, hængt på en krog på væggen til venstre for den låste dør, en kuglepen i en snor ved siden af.

– Første række: **124 stk. maskinpistoler M/45**. Anden række: **92 stk. automatkarabiner 4**. Tredje række: **5 stk. ksp 58**.

Leo vendte sig om.

– En inventarliste. Militær orden og overblik.

De åbnede og kontrollerede indholdet i kasse efter kasse. Metaldele side om side. Velsmurte og omhyggeligt pakket ned.

– Jasper, for fanden, fatter du det?

Under det maskinskrevne, under omstændelig tekst om regelsæt og rutiner, allernederst.

– Det her sted er besigtiget ...

Han bøjede sig ind over det, pandelampen mod det hvide papir og det, der var skrevet i hånden med kuglepen.

En eller andens ulæselige underskrift.

– ... *fredag d. 4. oktober.*

– Ja?

– For næsten to uger siden!

– Og?

Leo viftede med papiret, så det ramte loftet.

– Kontrollanterne åbner stældøren for at kontrollere også herinde, her indenfor, hver sjette måned. Er du med? Det betyder ... de kommer ikke til at opdage det her før om ... fem måneder og sytten dage!

*

– Felix til Leo!

Han havde forsøgt at kalde flere gange uden at få svar og for hver gang hævet stemmen lidt mere.

– Jeg gentager! Felix til Leo! Kom ind!

Og så ventet og håbet på det, som nu endelig knitrede og straks gik over i Leos stemme.

– *Ja?*

– Det er ... låsen. Vi har fået problemer.

*

Leo masede sin krop gennem hullet i bunkerens bund – tilbage ud på den grusbelagte plads. Det her havde han ikke regnet med. Hvis de ikke kunne lukke op, var al planlægning forgæves. Han løb ned ad den ujævne skovvej ned ad bakken ned mod to yngre brødre, der sad på hver sin side af en lukket bom og en hængelås med en 14 millimeter tyk stålbøjle.

– Jeg er forbandet ked af det.

De var på et eller andet tidspunkt i løbet af den varme, lyse sommer

blevet lige høje. Men en 17-årigs krop var alligevel stadig så forskellig fra en 24-årigs.

– Leo ... for helvede, det går ikke. Jeg kan ikke.

Vincent trak på de spinkle skuldre, slog ud med armene, som så alt for lange ud, og som om de ikke rigtig hørte sammen med resten af kroppen.

De så på hinanden, til han flyttede sig.

– Felix, så er det os to, der tager den.

Leo satte sig ned på Vincents plads og åbnede boltsaksen, der havde lige så lange ben som et menneske, holdt med begge hænder om det ene ben, mens Felix sad på modsatte side af bommen og holdt med begge hænder om det andet.

– Nu, brormand.

De trak samtidig hver sit boltsaksben ind mod sig selv, saksens kæber bed i stålbøjlen, to røere som trak årerne ind mod brystet, trak, trak, trak, og netop i det øjeblik, hvor fingre og hænder og arme og skuldre rystede, krampede, skreg, netop da skar boltsaksnæbbet det tykke stål over i to dele.

*

Det første net var sat op mellem to enkeltstående birketræer og det andet mellem nogle unge graners tætte grene. De havde øvet i garagen i Skogås om aftenen og sidste gang udenfor nede ved Drevviken i mørke, som mindede om det her, og det gik let nu med at trække kamuflagenettene, som skjulte bilerne, væk, rulle dem sammen og smide dem op på tomme lad. To røde Mitsubishi, pickupmodel, sådan nogle biler, som nogen der har et håndværkerfirma, kører i.

Mens Leo løb tilbage op på bakken, startede de og styrede hver sin bil gennem mos og blåbærkrat og den nu åbne låge.

*

Jasper på knæ inde i bunkeren, hvor han stak et våben ad gangen ned i den gravede tunnel. Leo på knæ udenfor, når han tog imod dem, Felix stående lige bag ved ham og Vincent oppe på bilens lad.

En kæde, hvor hver langten videre fra hånd til hånd måtte tage halvdet sekund.

– 221 automatvåben.

Hver genstand, som forlod betonklodsen, skulle ligge på ladet efter seks sekunder.

– 864 magasiner.

Leo så på armbåndsuret med de røde visere. De skulle være færdige om 30 minutter og 48 sekunder.

*

De fejede sprængstykker væk, fyldte hullet udenfor og under døren med grus, pressede det hårdt ned, stampede, pressede igen. De skiftede tøj, alle var nu iført blå overalls og ens blå arbejdsskjorter og sorte jakker med byggefirmaets logo øverst på det ene ærme. De åbnede og kørte igennem lågen, to motorer i tomgang, mens Felix hoppede ud med en hængelås i hånden, identisk med den, som lige var blevet klippet over – det var vigtigt, at nøglen passede og gled i, selv om den så ikke kunne drejes rundt. Næste aften, når en kontrollant omkring klokken ni ville lytte efter en natugle og tage en smøg og et stykke oppe ad bakken gå en runde højre om et militært våbendepot, ville alt se urørt ud. En pedantisk ført inventarliste havde jo bekræftet, at det ville vare næsten et halvt år, inden våbendepotet ville blive åbnet og besigtiget også indvendig, hvor det så ikke ville se helt så urørt ud.